

Nr 19

Bevillningsutskottets betänkande i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till förordning om ändring i taxeringsförordningen den 23 november 1956 (nr 623) jämte i ämnet väckta motioner.

I en den 20 januari 1967 dagtecknad, till bevillningsutskottet hänvisad proposition, nr 31, har Kungl. Maj:t, under åberopande av propositionen bilagt utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för samma dag, föreslagit riksdagen att antaga vid propositionen fogat förslag till förordning om ändring i taxeringsförordningen den 23 november 1956 (nr 623).

Beträffande *propositionens huvudsakliga innehåll* må här anföras följande.

I propositionen föreslås förenkling av arbetsgivarnas uppgiftsskyldighet enligt 37 § 2 mom. tredje stycket taxeringsförordningen beträffande vissa traktamentsersättningar m. m. Vidare föreslås extraordinär besvär rätt för skattskyldig som inte erhållit avräkning för utländsk skatt, vartill han är berättigad enligt avtal med främmande stat.

De nya bestämmelserna föreslås träda i kraft omedelbart. Den förenklade uppgiftsskyldigheten gäller dock inte kontrolluppgifter som lämnas vid 1967 års taxering.

Det ovannämnda *författningsförslaget* är av följande lydelse.

Förslag
till
Förordning

om ändring i taxeringsförordningen den 23 november 1956 (nr 623)

Härigenom förordnas, att 37 § 1 och 2 mom. samt 100 § taxeringsförordningen den 23 november 1956¹ skall erhålla ändrad lydelse på sätt nedan anges.

(Nuvarande lydelse)

37 §.

1 mom. Till ledning	— — — — —	följande uppställning:
Uppgiftsskyldig	Vem uppgiften skall avse	Vad uppgiften skall avse
1.a) Statlig och — — — sådan förvärvskälla.	Den som — — — annan stiftelse.	Avlöning, arvode, — — — vederlaget lämnas. U n d a n t a g: a) folkpension, när — — — år räknat, g) ersättning för resa i tjänsten, motsvarande gjorda utlägg som sammanlagt icke överstiga 500 kronor, och representationsersättning, motsvarande gjorda utlägg, sammanlagt icke överstigande 500 kronor, samt därjämte traktamentsersättning vid vistelse i tjänsten utom tjänstgöringsorten, som sammanlagt icke överstiger 500 kronor eller icke avser mer än 24 dagar för år räknat, därest i kontrolluppgiften anmärkes, att traktamentsersättning utgått, h) förmån från — — — erlagt sjömansskatt.

¹ Senaste lydelse av 37 § 1 mom. se 1963: 266 och av 37 § 2 mom. se 1964: 53.

(Föreslagen lydelse)

1 m o m. Till ledning — — — — —	följande uppställning:	
Uppgiftsskyl- dig	Vem uppgiften skall avse	Vad uppgiften skall avse
1.a) Statlig och — — — sådan för- värvskälla.	Den som — — — annan stiftelse.	Avlöning, arvode, — — — vederlaget lämnas. U n d a n t a g: a) folkpension, när — — — år räknat, g) ersättning för resa i tjänsten, motsvarande gjorda utlägg som sam- manlagt icke överstiga 500 kronor, och representa- tionsersättning, motsva- rande gjorda utlägg, sam- manlagt icke överstigande 500 kronor, samt därjämte traktamentsersättning vid vistelse i tjänsten utom tjänstgöringsorten, som sammanlagt icke översti- ger 500 kronor eller icke avser mer än 24 dagar för år räknat, därest i kon- trolluppgiften anmärkes, att traktamentsersättning utgått (se även 2 mom. fjärde stycket), h) förmån från — — — erlagt sjömansskatt.

(Nuvarande lydelse)

(Föreslagen lydelse)

2 m o m. Vid avlämnande — — — — — iakttagas följande.

Avser sådan — — — — — förmånen utgått.

I kontrolluppgift, — — — — — under förrättningen.

Om förste taxeringsintendenten i det län där arbetsgivarens hemortskommun är belägen medger det, behöver arbetsgivaren, i stället för att lämna uppgift enligt tredje stycket om traktamentsersättning vid förrättning inom riket, endast anmärka i kontrolluppgiften att sådan ersättning utgått. Förutsättning för medgivande är att ersättning utgår enligt sådana grunder att den kan

(Nuvarande lydelse)

(Föreslagen lydelse)

antagas icke komma att överstiga avdragsgill ökning i levnadskostnaderna. Motsvarande medgivande kan lämnas även beträffande resekostnadsersättning för färd med allmänt kommunikationsmedel. Medgivande lämnas endast om arbetsgivaren har ett större antal anställda, som mera regelbundet företager tjänsteresor, och medgivandet bedömes vara utan olägenhet för taxeringsarbetet. Medgivande gäller tills vidare. Det kan begränsas till viss grupp av anställda. — Ansökan om medgivande göres hos länsstyrelsen senast den 31 oktober året före taxeringsåret. Talan mot beslut, varigenom ansökan om medgivande avslagits eller medgivande återkallats, föres hos riksskattenämnden genom besvär som skola ha inkommit till nämnden inom en månad från den dag då klaganden erhöll del av beslutet. Mot riksskattenämndens beslut får talan icke föras.

Därest vid — — — — — som avdragits.

I kontrolluppgift enligt — — — — — allmän försäkring.

I kontrolluppgift skall — — — — — preliminär A-skatt.

Särskild uppgiftshandling — — — — — före taxeringsåret.

Kontrolluppgift, som — — — — — åtnjuta pensionsförmånen.

Uppgift skall — — — — — lämpad blankett.

100 §.

Besvär må — — — — — uppenbart förbiseende,

6) om han, till följd av underlåtenhet att avgiva deklARATION eller annan uppgift eller på grund av felaktighet i deklARATION eller i annan uppgift från honom eller i kontrolluppgift eller i handling som legat till grund för sådan deklARATION eller uppgift, taxerats till väsentligt högre belopp än som svarar mot hans inkomst eller förmögenhet, samt

6) om han, till följd av underlåtenhet att avgiva deklARATION eller annan uppgift eller på grund av felaktighet i deklARATION eller i annan uppgift från honom eller i kontrolluppgift eller i handling som legat till grund för sådan deklARATION eller uppgift, taxerats till väsentligt högre belopp än som svarar mot hans inkomst eller förmögenhet,

7) om han eljest — — — — — lägre taxering,

8) om han icke erhållit sådan avräkning av utländsk skatt, som han

(Nuvarande lydelse)

(Föreslagen lydelse)

är berättigad till enligt överenskom-
melse med främmande stat.I de ————— riktig taxering.
Besvär som ————— efter taxeringsåret.

Denna förordning träder i kraft dagen efter den, då förordningen enligt därå meddelad uppgift utkommit från trycket i Svensk författningssamling.

Till utskottet har hänvisats följande i anledning av propositionen väckta motioner, nämligen

1) de likalydande motionerna I: 711 av herrar *Brundin* och *Strandberg* samt II: 888 av herrar *Turesson* och *Söderström*, vari hemställts,

a) att riksdagen måtte besluta sådan ändring av kommunalskattelagen att rätten till avdrag för fördyrade levnadskostnader vid förrättningar utom hemorten grundas på den faktiska förrättningstiden och icke såsom nu på antalet övernattningsdygn,

b) att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla om införande av sådana bestämmelser som innebär att avdrag för fördyrade levnadskostnader vid förrättningar utom hemorten grundas på statens allmänna rese-reglemente,

c) att vederbörande utskott måtte utarbeta förslag till de ändringar i lagtexten som erfordras för genomförande av förslaget under a); samt

2) de likalydande motionerna I: 712 av herr *Sundin* och II: 887 av herr *Boo m. fl.*, vari hemställts, att riksdagen vid behandlingen av proposition nr 31 måtte besluta om generell befrielse från fullständig uppgiftsskyldighet angående traktamentsersättningar, då arbetsgivaren lojalt tillämpar de av riksskattenämnden fastställda normalbeloppen och att vederbörande utskott måtte ges i uppdrag att utarbeta erforderlig författningstext.

Till behandling i detta sammanhang har utskottet jämväl upptagit de vid riksdagens början väckta, till bevillningsutskottet hänvisade likalydande motionerna I: 61 av herr *Lundström* och II: 83 av herr *Enskog*, vari hemställts, att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa om utredning och förslag till sådan ändring av gällande anvisningar till kommunalskattelagen att avdrag för extra levnadsomkostnader i samband med korttidsförrättning, som varat mer än en dag, medges för den faktiska tid förrättningen varat och inte efter antalet övernattningar.

Beträffande de skäl, som anförts till stöd för de i motionerna framställda yrkandena, får utskottet, i den mån redogörelse härför ej lämnas i det följande, hänvisa till motionerna I: 61, I: 711 och II: 887.

Rörande motiveringen för de i propositionen framlagda förslagen hänvisar utskottet till ovannämnda statsrådsprotokoll. Redogörelsen härutinnan återfinns under följande rubriker på nedan angivna sidor i propositionen, nämligen

Inledning, s. 6—7.

Gällande bestämmelser, s. 7—8.

Departementspromemorian, s. 9—12.

Remissyttrandena, s. 12—18.

Departementschefen, s. 19—27.

Av innehållet i de förevarande motionerna må här återges följande.

I *motionerna I: 61* och *II: 83* påtalas att det förhållandet att vid korttidsförrättning de ökade lönekostnaderna skall beräknas med hänsyn till det antal dygn och inte den faktiska tid förrättningen varat leder till orättvisor för skattskyldiga i enskild tjänst. Möjlighet finns visserligen för dessa tjänstemän att styrka sina högre kostnader, men detta medför ett uppsamlade och bokförande av kvitton som torde vara svårt att praktiskt genomföra.

Vid 1965 och 1966 års riksdagar framfördes motionsyrkanden om ändring av nu gällande bestämmelser på detta område. Yrkandena har båda åren avstyrkts av bevillningsutskottet och avslagits av kamrarna. Utskottet har bl. a. motiverat sin ståndpunkt med den ringa erfarenhet av systemet som hittills vunnits. I en skrivelse till finansministern den 1 februari 1966 har emellertid TCO redovisat en enkät, som gjorts bland tjänsteklubbarna vid ett större antal företag. Härav framgår klart att den från avdragssynpunkt ofördelaktiga typen av resor utgör det övervägande flertalet. I enkäten frågades bl. a. vilken typ av resor med övernattnings som var vanligast inom företagen. Svaren kan sammanfattas sålunda:

Antal företag med huvudsakligen	
dag-natt-dagresor	84
natt-dag-nattresor	9
annan typ av resor	43
Totalt	136

Antalet tjänstemän vid företag med typ dag-natt-dagresor utgjorde i förhållande till totala antalet tjänstemän vid 136 företag icke mindre än 69 procent.

Vid första kammarens debatt den 30 november 1966 förklarade sig utskottets talesman visserligen icke betvivla riktigheten av denna statistik men anförde samtidigt att »det inte är vanligt att vi här fattar beslut som

grundar sig på uppgifter lämnade av en enskild organisation». Då även utskottet i tidigare avstyrkanden — liksom finansministern i ett interpellationssvar — anfört den bristande erfarenheten som ett skäl för att icke vidta någon ändring av bestämmelserna, synes det motionärerna naturligt — ej minst efter TCO:s undersökning — att statsmakten själv verkställer den utredning, som kan grunda ett klarare ställningstagande till frågan. Härför talar också att redan lönebeskattningsutredningen i sitt betänkande som i huvudsak låg till grund för 1963 års regeringsproposition i frågan föreslagit, att vid resa som varat flera dagar än nätter, schablonavdrag borde utgå även för den överskjutande dagen. Remissmyndigheterna gjorde inga invändningar mot förslaget.

Också i *motionerna I: 711* och *II: 888* kritiseras beräkningen av avdraget för ökade levnadskostnader vid korttidsförrättning. Även om den skattskyldige för sådan förrättning uppbär traktamente i full överensstämmelse med det statliga resereglementet blir han beskattad för den del av traktamentet som avser dag eller del av dag i anslutning till helt eller hela dygn. För att undgå denna beskattning måste han göra en fullständig utredning beträffande samtliga förrättningar med förebringande av allegat rörande samtliga sina kostnader, något som synes motionärerna högst otillfredsställande. Såväl för den enskilde skattskyldige som för den uppgiftsskyldige arbetsgivaren medför denna bestämmelse ett avsevärt onödigt merarbete. I propositionen nr 31 föreslås att i de fall, då traktamentsersättning kan antagas inte komma att överstiga avdragsgill ökning av levnadskostnaderna, arbetsgivaren skall kunna befrias från skyldighet att lämna uppgift om utbetald traktamentsersättning. Denna förändring kan emellertid endast i enstaka fall beräknas leda till nämnvärd arbetsbesparing eftersom bestämmelserna angående beräkning av antalet förrättningsdygn kvarstår. Syftet med lagstiftningen på detta område borde — framhåller motionärerna — vara att nå bättre samstämmighet mellan den statliga och den privata sektorn. Det borde då ha varit en självklar sak att sådana företag som strikt tillämpar det statliga resereglementet blev befriade från uppgiftsskyldighet efter ansökan av den art som angives i det föreslagna tillägget i 37 § 2 mom. taxeringsförordningen.

Motionärerna i *motionerna I: 712* och *II: 887* anser det angeläget att ytterligare åtgärder vidtas för att underlätta uppgiftsskyldigheten för arbetsgivarna och åstadkomma lättnader för arbetstagarna. Den detaljerade uppgiftsskyldigheten vållar för närvarande arbetsgivarna stora olägenheter. Detta gäller inte bara de stora företagen med ett stort antal anställda utan också och kanske i särskilt hög grad de mindre företagen med mindre administrativa resurser. Därför är den i propositionen föreslagna konstruktionen för lättnader i uppgiftslämnandet från praktisk synpunkt mindre lämplig. Behovet av lättnader finns såväl hos små som stora företag. Mest be-

tänkligt anser motionärerna förslaget vara från principiell synpunkt. Företag med ett mindre antal anställda, som företar tjänsteresor, bör inte åläggas en tyngre uppgiftsbörda än andra. Inte heller bör en persons deklara-tionsplikt för traktamentsersättning vara beroende av företagets storlek.

En mera generell lättnad än den i propositionen föreslagna bör enligt motionärernas mening eftersträvas. Förfarandet med dispens anser de överflödigt. Ett generellt undantag från uppgiftsskyldigheten bör föreligga då traktamentsersättningarna överensstämmer med eller understiger de av riksskattenämnden fastställda normalbeloppen. Åtskilliga företag tillämpar traktamentsersättningar som överensstämmer med de statliga. Det bör därför eftersträvas att de av riksskattenämnden fastställda normalbeloppen anpassas till de statliga normerna på hithörande område. Bestämmelserna beträffande uppgiftsskyldigheten bör enligt motionärernas mening utformas så att undantag från den mera fullständiga uppgiftsskyldigheten skall föreligga generellt för arbetsgivare, som lojalt följer de av riksskattenämnden utfärdade anvisningarna och inte överskrider de fastställda normalbeloppen.

Utskottet

Genom beslut av 1963 års riksdag genomfördes viktiga förändringar på lönebeskattningens område. Reglerna, som tillkom i syfte att förenkla beskattningen av traktamenten och åstadkomma större likställighet i skattehänseende mellan statsanställda och andra, innebär bl. a. att skattskyldig har en generell rätt till avdrag för ökade levnadskostnader vid sådan tjänstgöring utom den vanliga verksamhetsorten, som varat fyra timmar eller mer. Han behöver i normalfallen inte styrka sina kostnader. Dessa beräknas nämligen hava uppgått till vad han erhållit i traktamente av sin arbetsgivare. Det avdrag som kan erhållas utan utredning om kostnaderna är emellertid maximerat och utgör vid s. k. *korttidsförrättning*, dvs. sådan förrättning som föranlett vistelse på en och samma plats högst 15 dygn i följd, ett helt s. k. normalbelopp. Detta fastställs av riksskattenämnden för varje kalenderår och förutsättes motsvara högsta dygnstraktamente enligt statens allmänna resereglemente. F. n. uppgår normalbeloppet till 66 kr. Vid *långtidsförrättning*, dvs. sådan förrättning, som föranleder vistelse på en och samma ort under längre tid än 15 dygn, samt vid tjänsteförrättning utan samband med övernattning, s. k. *endagsförrättning*, medges avdrag med belopp varierande mellan en och tre femtedelar av helt normalbelopp. Som förutsättning för erhållande av schablonavdrag vid samtliga förrättningstyper gäller att traktamente utgått med belopp, svarande mot schablonavdraget. Den som yrkar högre avdrag än schablonavdraget måste alltså, oavsett traktamentets storlek, visa sina kostnader. På samma sätt måste

den, vars traktamente understiger schablonbeloppen, för att få avdrag med mer än traktamentsersättningen, visa att traktamentena varit otillräckliga för att täcka hans kostnader under resor.

De nya reglerna för traktamentsbeskattningen och deras tillämpning har medfört en väsentligt utvidgad uppgiftsskyldighet från arbetsgivarnas sida. Uppgifterna rörande traktamentsersättningar måste uppdelas på de tre grupperna korttids-, långtids- och endagsförrättningar. Inom varje grupp skall uppges traktamentsbelopp och den tid traktamentena avser. I förekommande fall skall kontrolluppgiften också innehålla upplysning om huruvida bostad, kost eller dylika utgifter för den anställdes uppehälle under resorna bestritts direkt av arbetsgivaren. Traktamentsersättningar, som sammanlagt inte överstiger 500 kr. eller som avser högst 24 förrättningsdagar för helt år, behöver endast anges genom en kryssmarkering på kontrolluppgiften. I de fall traktamentsersättningen inte behöver närmare specificeras föreligger inte heller deklaraionsplikt för mottagaren. Därigenom har man fått överensstämmelse mellan arbetsgivarens uppgiftsskyldighet och den anställdes deklaraionsplikt.

Förslaget i propositionen får bl. a. ses mot bakgrunden av den kritik som riktats mot de nya reglerna om arbetsgivares uppgiftsskyldighet och innebär en väsentlig utvidgning av det förenklade uppgiftslämnande som f. n. gäller bl. a. i fråga om traktamenten på sammanlagt högst 500 kr. Taxeringsintendent skall sålunda efter särskild ansökan kunna medge att arbetsgivare, i stället för att lämna specificerad uppgift om traktamentsersättning, endast anmärker på kontrolluppgiften att sådan ersättning utgått. Förutsättning för sådant medgivande är dels att ersättning utgår enligt sådana grunder att den kan antas inte komma att överstiga avdragsgill ökning i levnadskostnaderna, dels att vederbörande arbetsgivare har ett större antal anställda som mera regelbundet företar tjänsteresor. Motsvarande medgivande kan lämnas också i fråga om resekostnadsersättning för färd med allmänt kommunikationsmedel.

I motionerna I: 712 och II: 887 yrkas lagstiftning av innebörd, att generell befrielse från fullständig uppgiftsskyldighet skall gälla, då arbetsgivare »lojalt tillämpar de av riksskattenämnden fastställda normalbeloppen». Enligt motiveringen i motionerna I: 711 och II: 888 bör sådana företag som strikt tillämpar det statliga resereglementet kunna medges begränsad uppgiftsskyldighet.

I den föreslagna författningstexten har avsiktligt inte angivits något lägsta antal arbetstagare som villkor för en begränsad uppgiftsskyldighet. Departementschefen har emellertid uttalat i propositionen att dispens — om denna skall ha någon praktisk betydelse för de medelstora företagen — i vart fall bör kunna ges företag med 30—40 anställda, som mera regelbundet företar tjänsteresor. Han framhåller också att dispensfrågan blir mera diskutabel om antalet anställda av denna kategori är lägre.

Förslaget om att för ett mycket stort antal företag begränsa uppgiftslämnandet till ett minimum måste givetvis vara till stor fördel sett från de berörda företagens och deras anställdas synpunkt. Befogade invändningar kan i och för sig inte riktas mot en ordning som förenklar uppgiftsskyldigheten i sådana fall då fullgörandet av denna är mer betungande än vanligt. Från rättvisesynpunkt kan det emellertid enligt utskottets mening knappast vara tillfredsställande att man för dispens från eljest gällande regler i fråga om uppgiftsskyldighet fäster alltför stor vikt vid det antal anställda i företaget som mera regelbundet företar tjänsteresor. En sådan begränsning av möjligheterna till dispens kan i varje fall av arbetstagare hos mindre företag komma att uppfattas som en diskriminering. Med hänsyn till att lämnad dispens skall gälla endast tills vidare och omedelbart kunna återkallas om förutsättningarna brister, borde enligt utskottets mening vid tillståndsprovningen utan allvarligare olägenhet större vikt kunna läggas vid den ersättningspolitik som tillämpas inom företaget än vid företagets storlek.

Förslaget i propositionen får enligt utskottets mening ses som ett viktigt led i strävandena att uppnå större enkelhet i traktamentsbeskattningsreglerna. Med hänsyn härtill tillstyrker utskottet förslaget i propositionen.

I motionerna I: 61 och II: 83 samt I: 711 och II: 888 kritiseras den bestämmelse i anvisningarna till 33 § kommunalskattelagen enligt vilken ökade levnadskostnader vid korttidsförrättningar inte beräknas efter den faktiskt använda tiden utan efter antalet övernattningar.

Utskottet har tidigare (bet. nr 19/1965 och nr 51/1966) medgivit att den ifrågakommande bestämmelsen stundom är ägnad att leda till taxeringsmässigt mindre gynnsamma resultat. Utskottet har emellertid — trots den berättigade kritik som i nämnda och andra hänseenden kan riktas mot de nya reglerna — inte velat biträda yrkanden om ändring i dessa, dels med hänsyn till den ringa erfarenhet man ännu har av deras tillämpning i praktiken, dels enär utskottet funnit de nya bestämmelserna, sedda i stort, vara förenade med avsevärda fördelar för såväl arbetstagare som taxeringsmyndigheter och skattedomstolar.

Ännu kan givetvis mycket göras innan traktamentsbeskattningsreglerna kan sägas i önskvärd omfattning tillgodose syftet att åstadkomma likställighet mellan statsanställda och andra samt större materiell rättvisa mellan olika kategorier skattskyldiga över huvud taget. Behovet av större likställighet mellan statsanställda och andra i fråga om avdrag för traktamentskostnader än som f. n. råder har ytterligare accentuerats i det förevarande förslaget. Enligt detta skall nämligen arbetsgivare, som tillämpar ersättningsbestämmelser, vilka i allt väsentligt överensstämmer med de statliga, kunna, om förutsättningarna i övrigt är uppfyllda, erhålla befrielse från uppgiftsskyldighet. Anställda hos sådan arbetsgivare kan således automatiskt erhålla avdrag i enlighet med bestämmelserna i allmänna resereglementet. Detta

innebär vissa fördelar bl. a. därigenom att de statsanställda, till följd av att deras traktamenten bestäms för budgetår, tidigare än andra skattskyldiga får kompensation för ökade levnadskostnader.

Frågan om behandlingen i skattehänseende av traktamentskostnader är inte bara av den största praktiska betydelse för såväl arbetsgivare som arbetstagare. Den torde även ha en icke oväsentlig finanspolitisk betydelse. Mot bakgrunden härav kan med tillfredsställelse noteras att departementschefen delar den av vissa remissinstanser, bl. a. riksskattenämnden, uttalande uppfattningen att en översyn av 1963 års bestämmelser bör ske. Det är givetvis utomordentligt svårt för att inte säga ogörligt att skapa lönebeskattningsregler som uppfyller kraven på förenklingar och större rättvisa, samtidigt som de tillgodoser det fiskala intresset av att belopp, som i själva verket utgör lön, inte blir obeskattade. Med hänsyn till den betydelse traktamentsbeskattningen enligt utskottets uppfattning har vill utskottet understryka vikten av att den aviserade översynen av bestämmelserna inte onödigtvis uppskjutas.

Utskottet delar visserligen departementschefens uppfattning att bestämmelserna bör ha tillämpats några år för att en översyn skall vara av verkligt värde. Vad departementschefen anfört i fråga om förenkling av uppgiftsskyldigheten, nämligen att man måste »pröva sig fram i etapper» bör emellertid enligt utskottets mening gälla traktamentsbeskattningen i dess helhet. I den mån en bestämmelse visat sig i praktiken leda till påtagliga materiella orättvisor bör en justering kunna ske utan att man föregriper en översyn av bestämmelserna i övrigt.

Med det anförda anser utskottet sig ha besvarat samtliga motioner.

Mot de delar av propositionen nr 31, vilka i det föregående inte upptagits till särskild behandling, har utskottet inte funnit anledning till erinran.

Under återopande av vad sålunda anförts får utskottet hemställa,

A) att riksdagen måtte, med bifall till Kungl. Maj:ts föresvarande proposition nr 31, antaga det vid propositionen följande förslaget till förordning om ändring i taxeringsförordningen den 23 november 1956 (nr 623);

B) att följande motioner, nämligen

1) de likalydande motionerna I: 61 av herr Lundström och II: 83 av herr Enskog,

2) de likalydande motionerna I: 711 av herrar Brundin och Strandberg samt II: 888 av herrar Turesson och Söderström, ävensom

3) de likalydande motionerna I: 712 av herr Sundin och II: 887 av herr Boo m. fl.,

mätte, i den mån de icke kan anses besvarade genom vad utskottet ovan anfört och hemställt, av riksdagen lämnas utan åtgärd.

Stockholm den 14 mars 1967

På bevillningsutskottets vägnar:

JOHN ERICSSON

Närvarande:

från första kammaren: herrar John Ericsson, Einar Eriksson, Yngve Nilsson, Wärnberg, Elofsson, Tage Johansson, Enarsson, Erik Filip Petersson, Arne Pettersson och Tistad; samt

från andra kammaren: herrar Vigelsbo, Asp, Andersson i Essvik, fru Nettelbrandt, herrar Enskog, Carlsson i Västerås, Nyström, Wiklund i Härnösand, Söderström och Börjesson i Falköping.

Reservation

av herrar *Yngve Nilsson, Elofsson, Enarsson, Erik Filip Petersson, Tistad, Vigelsbo*, fru *Nettelbrandt*, herrar *Enskog, Söderström* och *Börjesson* i Falköping, vilka ansett

dels, att det avsnitt av utskottets yttrande som på s. 11 börjar med orden »Med det» och slutar med orden »samtliga motioner» bort ha följande lydelse:

»Såsom framhålles i motionerna I: 61 och II: 83 samt I: 711 och II: 888 är bestämmelserna om avdrag vid beskattningen för traktamentskostnader i samband med s. k. korttidsförrättningar utformade på ett sätt som ger otillfredsställande resultat. Enligt dessa bestämmelser får avdrag ske med visst belopp per dygn och dygnen räknas efter antalet övernattningar. Om en resa varat två dagar och mellanliggande natt får således avdrag göras endast för ett dygn. Om resan varat två nätter och en dag får däremot avdrag åtnjutas för två dygn.

Denna oformlighet i lagstiftningen har påtalats vid ett flertal tillfällen, bl. a. av TCO i en skrivelse till finansministern den 1 februari 1966. I denna skrivelse framhålles att enligt en av TCO gjord enkät det stora flertalet korttidsresor är av typen dag-natt-dag varvid förrättningsmännen förlorar på avdragsbestämmelsernas utformning. Enligt utskottets mening är en ändring av dessa regler angelägen, så att avdragsbestämmelserna bättre anpassas till den faktiska tid förrättningen varat och inte efter antalet övernattningar.»

dels, att utskottet under punkterna B 1 och 2 bort hemställa,

»att riksdagen — i anledning av de likalydande motionerna I: 61 av herr Lundström och II: 83 av herr Enskog ävensom I: 711 av herrar Brundin och Strandberg samt II: 888 av herrar Turesson och Söderström, sistnämnda motioner, i vad de avser frågan om avdrag för ökade levnads-kostnader vid s. k. korttidsförrättningar — måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa om förslag till sådan ändring av gällande anvisningar till kommunalskattelagen, att avdrag för ökade levnads-kostnader i samband med korttidsförrättningar, som varat mer än en dag, medges för den faktiska tid förrättningen varat och inte efter antalet övernattningar.»